

Прокурорка

Автор:

Анатолій Власюк

Прокурорка

Анатолій Власюк

У місті з'являються чорні чоловіки, які знищують окупантів і їхніх прислужників. Письменник дізнається, що серед партизанів є прокурорка, його сусідка. Вона перейшла на підпільну роботу. Саме прокурорка рятує письменника, коли спецслужбівці хотіли відправити його до концтабору...

Анатолій Власюк

Прокурорка

Вікторії Нікольській

1

Ця історія в нашому місті розпочалася з убивства прокурора.

Звістка про це розповсюдилася доволі швидко. Чого гріха таїти, багато хто зрадив, що ненависного прокурора вже нема на білому світі. Чимало він попив крові нашим людям ще за попередньої влади. Коли прийшли путінці, залишили його на попередній посаді. Це викликало мовчазний осуд, але ніхто не смів суперечити новій владі.

Уже до вечора поповзли чутки, що прокурора прибрали чорні чоловіки. Наше місто вже давно гомоніло про них, хоча, здається, ніхто в очі їх особисто не бачив. Жартівники казали, що не треба шукати чорного kota в темній кімнаті, тим більше, коли його там нема. Але навіть вони не були впевнені в тому, що цю китайську мудрість можна застосувати в нашому місті.

Чорних чоловіків боялись, але були їм вдячні за те, що не стало прокурора.

2

Влада, мабуть, зробила найбільшу дурницю, на яку була спроможна, оголосивши винагороду в мільйон рублів тим, хто дасть достовірну інформацію про місцезнаходження убивць прокурора. Оскільки в людській свідомості вони вже були остаточно пов'язані з чорними чоловіками, то незабаром у поліції почали лунати перші телефонні дзвінки від пильних громадян, які називали конкретні місця проживання чорних чоловіків. Щоправда, в них вони асоціювались з чорними костюмами, чорними автомобілями і взагалі з усім, що мало чорний колір.

Коли справа дійшла до абсурду і до чорних чоловіків зарахували мера, який їздив на чорному «Мерседесі» і ходив у чорному костюмі з чорною краваткою, оголошення про винагороду за місцезнаходження убивць прокурора зняли, хоча й після цього дзвінки до поліції не переставали лунати. Все-таки забагато в нас людей, які задарма хочуть отримати мільйон рублів.

Всі потрохи стали забувати про вбивство прокурора, змирилися з тим, що зловмисників не знайдуть, як у нашому місті знову сталося гучне вбивство.

3

Цього разу жертвою чорних чоловіків став міський священник отець Павло. Влада відразу зробила його великомучеником, стверджуючи в офіційному повідомленні, що чорні чоловіки не гребують нічим, аби знищити нашу духовність.

Уперше винуватцями вбивства отця Павла були названі чорні чоловіки, а тому люди остаточно прив'язали до них і попередню – прокурорську – смерть.

Насправді мало хто шкодував за тим, що не стало отця Павла. Батьюшка був ще той фрукт. З'явився він на нашій парафії за попередньої влади, відразу наїв пузо, купив «Мерседес» – до речі, теж чорний, збудував хатинку, яка нагадувала палац.

Але найбільше люди ніяк не могли йому пробачити те, що він співпрацював зі спецслужбами. Робив отець Павло це ще за попередньої влади, а під час цієї взагалі сказився. Не встиг йому хтось сповідатись, як уже бідного чоловіка тягали до поліції чи прокуратури. Батьюшка навіть не приховував, що співпрацює зі спецслужбами, і мало не щодня навідувався до приміщення цієї структури в сірому похмурому будинку.

4

Від природи я цікавлюся мало не всім, куди нормальна людина не суне носа, і люблю розплутувати хитромудрі клубки будь-яких злочинів. Дружина каже, що в мене дуже розвинена інтуїція, хоча це більше притаманне жінкам. Мабуть, я тому й не надаюсь до хатньої роботи. Відремонтувати кран, забити цвях, пофарбувати підлогу – все це лягає на тендітні плечі моєї дружини, і вона вже навіть не витикає мені, що я не здатен виконувати роботу справжніх чоловіків. Ну, про справжніх чоловіків я вже давно не веду з нею жодних дискусій, бо думку кожного з цього приводу ми знаємо і почути щось інше – свіже і нове – не сподіваємося.

Чорні чоловіки не просто зацікавили мене. Чого гріха таїти, вони викликали в мене шалену симпатію, і я дуже хотів з ними познайомитися. З одного боку, звісно, було страшно, бо все ж мова йшла про озброєних людей, які оголосили війну нинішньому режиму. Проте слід було віддати їм належне, адже вони не зачіпали мирних громадян, а знищували негідників. Я вважав, що не належу до негідників, а тому мав моральне право підійти до чорних чоловіків бодай на відстань простягнутої руки.

5

Мабуть, ви вже зрозуміли, що я письменник, тобто живу у вигаданому мною світі. У нормальної людини навіть не виникне думка бути близько до озброєних чоловіків, якими б чорними вони не були.

Звичайно, я міг би написати фантастичний роман – у значенні щось нафантазувати про чорних чоловіків. Я ще не знайшов, що справді може вийти з цього роману, хоча був упевнений, що в нас його не надрукують. Правда, була надія на Захід, де він міг би вийти під псевдонімом, аби я не завдав шкоди собі й родичам.

Але від цієї затії я швидко відмовився, бо мене все більше стали цікавити реальні події, а не те, що я міг нафантазувати в своїй голові. Тут теж була певна небезпека. Я розумів, що якщо наблизюсь до розв'язання таємниці чорних чоловіків, а тим більше напишу про це, то спецслужби зацікавляться моїм романом і питатимуть, звідки в мене такі дані. Я ніколи не вважав, що там працюють глупі люди, які шукають міфічних шпигунів. Потрапляти в їхні лапи мені не хотілось.

Проте, як це вже не раз траплялось у моєму житті, цікавість знову взяла гору.

6

Я ще не знав, як маю приступити до виконання свого карколомного плану. Чудернацькі думки витали в моїй голові, але всі вони видавалися мені нереалістичними. Скажімо, я хотів ходити нічними вулицями нашого міста в надії, що рано чи пізно натраплю на чорних чоловіків. Щоправда, вже через секунду я розумів, що можу стати жертвою або військового патрулю, або тих самих чорних чоловіків. І перші, й другі не питатимуть мене, чого це в комендантську годину я прогуляюся нічним містом.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купить: https://tn.knigapoisk.com/vlasyuk_anatol-y/prokurorka

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)